

LA CASA DE LA POR

AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ

edebé

periscopi

**LA CASA
DE LA POR**

AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ

**LA CASA
DE LA POR**

edebé

Títol original: *A Casa do Medo*
© Agustín Fernández Paz, 2016

© Ed. Cat.: Edebé, 2018
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Disseny de col·lecció: Book & Look
Fotografia de coberta: Shutterstock
© *Traducció:* Elisenda Vergés-Bó

1a edició, febrer 2018

ISBN: 978-84-683-3461- 5
Dipòsit legal: B. 25052-2017
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

«... l'home necessita, en primer lloc,
com qui beu aigua, beure somnis.»

ÁLVARO CUNQUEIRO, *Imaginación y creación*

Índex

1. Al cap de tants anys	9
2. La Casa de la Por.....	17
3. Una porta oberta	22
4. El passadís ocult	28
5. El recinte de les set portes	32
6. La noia de la boira	37
7. Un joc estrany de daus.....	42
8. Un corb providencial	51
9. L'Illa de la Lluna	58
10. La casa de la Maga	64
11. Una tarda amb l'Aurora	73
12. En perill de mort.....	77
13. Un enemic poderós	84
14. El Bosc Ombrívol	93
15. La Mansió dels Penyals	99
16. Atrapat a la ratera.....	105
17. El Senyor de les Serps	111
18. Temps de dir adeu	118
19. Els camins de tornada	123
20. El final de la nit.....	129

1. Al cap de tants anys

A hir vaig anar a Valverde, el poble on van passar els meus primers dotze anys de vida. No hi havia tornat mai, fins i tot vaig esborrar-lo de la memòria durant unes dècades. Valverde només era el nom que, unit a la data de naixement, apareix a biografies i textos referits a mi o a les meves obres en nombroses pàgines de la Xarxa.

La vida m'ha portat per indrets llunyans i diferents, i durant molt de temps vaig pensar que això es devia a l'oblit de les meves arrels primigènies. Però ara sé que hi havia altres raons més poderoses. Des que vam abandonar el poble, a casa tampoc se'n va tornar a parlar. En aquest afer, la mare era terminant: «El pare i jo hi vam passar tretze anys; va ser més que suficient. El món és molt més extens que els límits de Valverde. Per part meva, aquesta etapa està oblidada del tot».

Va ser fàcil esborrar-lo de la memòria. Ens hi va ajudar el fet de traslladar-nos a Vigo, on el pare havia aconseguit un lloc destacat a la seva empresa; la fascinació per la ciutat de seguida em va portar a oblidar-me del poble i, sobretot, d'allò que havia passat allà: el «desagradable incident», com l'anomenava la mare. L'ajuda dels psiquiatres infantils que em van tractar durant uns mesos va ser decisiva per enterrar-lo en la part més profunda del meu cervell.

A Vigo vaig començar el batxillerat elemental i vaig cursar els estudis de cicle mitjà, inclòs el preuniversitari. Després me'n vaig anar a Barcelona, a la universitat de la qual em vaig llicenciar en Filosofia i Lletres, si bé el que de debò m'atreia era la intensa vida artística de la ciutat, que contrastava amb el panorama gris dominant a gran part d'Espanya. Allà va ser on es va consolidar la meva passió per la pintura, l'art que em va fer abandonar-ho tot i anar-me'n a París, la ciutat on podia fer realitat els meus ideals. Una decisió difícil, que aviat es va revelar encertada.

Va ser a la riba del Sena on va aflorar amb força la meva creativitat, on vaig iniciar la trajectòria

professional que m'ha convertit en el reconegut pintor que soc actualment. I també va ser a París on vaig trobar la Carol, l'amor de la meua vida, de qui vaig jurar no separar-me'n mai.

* * *

La mare va morir fa vuit mesos, sospito que no va aconseguir superar la solitud provocada per l'absència del pare. Llavors em vaig veure obligat a fer l'inventari del que hi havia a casa, una tasca dolorosa però inevitable. L'únic que volia conservar era el que tingués per a mi una càrrega sentimental.

Entre els seus objectes personals, ocult sota unes camises en un calaix de la calaixera, hi havia un estoig blau que ella mai m'havia ensenyat. Va ser l'atzar el que m'hi va portar? Per què la mare l'havia mantingut en secret durant tants anys?

Saber què contenia va desencadenar una inesperada revolució dins meu. Va ser la millor demostració del fet que totes les experiències de la vida són dins nostre, res desapareix del tot per més que pensem que ho hem oblidat.

L'estoig blau em va forçar a recuperar uns records que, malgrat ser incomplets, van provocar dins meu un neguit persistent que des de llavors roman molt viu.

Aquell inesperat desassossec era un motiu més per no tornar mai a Valverde. No hi hauria anat si no hagués estat perquè, als seixanta anys, la corporació municipal va decidir homenatjar-me amb el títol de Fill Predilecte i batejar un parc nou amb el meu nom. Després d'uns dies de dubtes, vaig acceptar la proposta. Em van convèncer les paraules de la Carol: «No hi pots faltar. Allà va ser on vas assistir a la creació del món. Se't presenta l'oportunitat de tancar el cercle».

Ahir, després de volar des de París fins a Compostel·la, un taxi em va portar en aquest hotel. Com que estava cansat, vaig demanar que em pugessin a l'habitació un sopar frugal i no vaig tardar a ficar-me al llit. Tot i la fatiga, amb prou feines vaig poder dormir: un neguit difús no m'ho deixava fer. M'envaïa la sospita de trobar-me en un lloc equivocat, potser no hauria hagut d'iniciar mai aquell viatge. Poques vegades havia agraït tant la claredat que anunciava un nou dia!

Avui al matí ha vingut a buscar-me la regidora de Cultura, la Mercedes, una dona encara jove que semblava obsessionada per causar-me bona impressió. He pujat al seu cotxe i m'he deixat portar per on ella ha volgut.

El poble està molt canviat. Encara que els meus records no són gaire fiables, era evident que dels edificis de feia cinquanta anys ja en quedaven molt pocs. Ni tan sols era dreta la casa en la qual vam viure, substituïda per un lleig edifici de sis pisos. Només en alguns carrers perduren cases d'estil tradicional, resistint la invasió que les destruirà en els propers anys.

Després de recórrer els carrers principals, la Mercedes m'ha portat a veure el parc al qual posaran el meu nom. Quan m'he adonat de la direcció que agafava el cotxe, el cor se m'ha agitat de manera descontrolada. Tal com s'enfila la lava d'un volcà per la xemeneia, així m'han vingut al cap records antics que em pensava que tenia oblidats. En uns segons, totes les circumstàncies del «desagradable incident» que la mare i els psiquiatres havien enterrat ben fondo han tornat com un torrent incontrolat.

El meu cor no s'equivocava. Un cop aparcat el cotxe, la regidora m'ha mostrat orgullosa les instal·lacions del parc. Però el que han vist els meus ulls és una altra realitat molt diferent, la imatge nítida del que hi havia en aquell indret cinquanta anys abans: l'extensa finca de Don Mauro.

Hi han conservat els eucaliptus centenaris que creixien a l'entrada, i també la noguera situada a l'altre extrem del terreny. Hi han sembrat gespa i plantat dotzenes d'arbres nous; han dissenyat també camins entre l'herba, amb bancs situats de tant en tant, davant dels quals creixen illes de dàlies i rosers. L'espai del fons l'han reservat tot per al parc infantil, al qual no li falta cap detall.

De seguida he buscat l'indret on s'alçava la Casa de la Por. El meu cap seguia veient-la tal com era aleshores, tot i que en lloc seu ara hi ha un estany ovalat amb un brollador al centre i amb unes quantes carpes daurades que neden en una aigua transparent.

La regidora no parava de parlar mentre recorríem el terreny, però va callar en adonar-se de la meva extrema pal·lidesa. M'ha preguntat què em passava, i si necessitava que em veiés un metge.

M'he assegut en un banc i li he dit que només era un mareig provocat pel cansament del viatge; la justificació ha semblat que la convencien, tot i que ha insistit a acompanyar-me a la clínica del poble.

Com li havia de dir que la realitat era una altra, i que en aquell instant estava espantat? Com podia explicar-li que el «desagradable incident» m'havia tornat com un huracà al cervell, i amb ell els terrors ocults durant tants anys? L'aventura terrible que els psiquiatres havien aconseguit tancar tornava de nou per reclamar el seu espai. I amb quina força!

El seu retorn ha estat tan intens que m'ha obligat a prendre la decisió d'explicar-ho tot, per primera vegada a la vida. No trobo altra manera d'alliberar-me d'aquesta angoixa que m'envaeix.

Són les nou del vespre, acabo d'encarregar que em pugin el sopar a l'habitació. Oficialment, estic indisposat; res que no puguin solucionar unes hores de repòs, segons ha manifestat el metge que m'ha atès. M'ha aconsellat descansar a l'hotel, i que ningú em molesti; el banquet de benvinguda que havia organitzat l'Ajuntament s'haurà de fer sense mi.

He demanat també un termos de cafè, i fruita abundant, i alguns sandvitxos; confio que n'hi haurà prou per aguantar tota la nit. Poc descans tindrè, no penso ficar-me al llit fins que ho hagi explicat tot. Si no ho fes, no seria capaç d'acostar-me al parc i suportar els actes que m'esperen.

És veritat que podria anar-me'n en aquest moment, demanar un taxi que em porti a l'aeroport de Santiago i agafar un avió molt d'hora, allunyar-me d'aquest poble per sempre. Però no ho faré; no és el meu estil ni tampoc té sentit enterrar un altre cop tants fantasmes. Així que dispo de les hores d'aquesta nit per escriure-ho tot en aquesta llibreta de fulls groguencs que acabo de comprar en una llibreria a la vora de l'hotel.

És hora d'una vegada per totes de saldar els comptes amb el passat, si penso fer-ho algun dia. Ja n'hi ha prou, de divagacions; he de buscar com més aviat millor el fil que em permeti reviure la tragèdia dels dies que van marcar la fi de la meva infantesa.